

Do P-klubu jsem se jako obvykle přihnul na poslední chvíli a udýchán hledal vhodné místo pro usazení a rozložení svého novinářského vercajku, tužky a bločku, a jal se z tabule opisovat jména písní pětice semifinalistů Notování pod Vyšehradem. Pozorně jsem si první semifinálový koncert poslechl a vše už cestou domů promyslel. Někde v oranžovém světle pouličních lamp pod Cihelnou bránou vyšehradské pevnosti mi došlo, že tentokrát z toho už žebříček interpretů nesestavím. Onoho 6. března jsem se rozhodl, že spíš budu povídat o jednotlivých písních, než o celých recitálech. A tak poprvé v tomto ročníku půjdu po pořadatelskou dramaturgií a pravidly soutěže nastolené ose večera.

Na pódium jako první nastoupil severomoravský **Hrnek**. Polovina jejich soutěžní hudební nabídky mne v zásadě nezaujala - Pro lásku poměrně nezajímavou melodií a Hanku pohřbil špatně artikulovaný zpěv kytaristy a zpěváka Tomáše Martiníka. Svou pozici kapely kladoucí důraz na chytlavou melodii a barevnou aranž Hrnek potvrdil nejen s nejlépe diváky ohodnoceným *Vlakem*, ale i s písní *Star é lásky*, již dominoval silný refrén s neotřelou melodií.

Nádech pivní pěny se snoubil do bluesové pohody v recitálu **Ládi Zítky**. Svým způsobem je tím řečeno již vše. Písněmi vyjádřil příkoří i radosti manželského života i své osobní strasti. Jeho výlev nad nespravedlností v prohraném soudním procesu (*Zase*

) místo aby udělal emociální poučnou tečku, mne spíše znudil svou nepřiměřenou délkou. Na pódiu působí skromně a introvertně, ale pod pódiem odvážně okořenil recitál hostující Epy De Mye o několik táhlých melodií na foukací harmoniku.

Písničkář odešel. Nastala nutná pauza pro stavbu nástrojů následujícího souboru. Mistr zvuku tohoto večera Pája Jindrák "drátoval" muzikanty na scéně a chvíli to trvalo, nežli se opět hudba rozezněla sálem.

Rozpovídání diváci se však brzy utišili a věnovali pozornost jazzfolkové skupině **Půl dechu do měchu**. Kapela vsadila na originální zvuk, ale ve výhodu ho neproměnila. Základní chybu vidím v příliš dlouhých písních, v kterých se vlastně nic neděje, i když při bližším poslechu je to gejzír sólových vyhrávek podpořených pevnou rytmikou. Tři náladové písně kolem mne propluly, jako by to byla jediná. Osvěžil mne až úvodní vokál Šárky Pexové v písni *V plamenech*

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Čtvrtek, 27 Březen 2008 04:00

, který zněl dlouze tichem a rozechvíval moje tělo v přání, aby tahle zvláštní šamanská melodie zazněla, proboha, ještě jednou! A zazněla.

Neřekl bych, že jsem z **Tamaralu** nadšený. To ne! Spíš vzdávám hold nad umem této trojice, která, možná poučena ohlasem na vystoupení v základním kole, zařadila mezi své relativně pomalé i píseň v mírně rychlejším tempu *Komu by to bylo líto.* Pochvalu si zaslouží vysoká úroveň textů, kterým posluchač přirozeně rozumí, může být překvapen pointami, díky vhodně zvoleným pomlčkám ("... *zanedlouho budu mít čtyřicet - stupňů - ve stínu snídám* ?"), nebo si užívat celou veselou píseň postavenou na metafoře, že "*Země se z letadla podobá pizze*". Stačí jen ochutnat a na finále si přinést jídelní servis. Podávat se bude porce velmi kvalitní, promyšlené a procítěné hudby.

Frýda & Company. Stejně jako Hrnek mne trochu zklamala a zároveň i potěšila. Uvědomil jsem si, jak důležité je zahrát při tak krátkém bloku písně s výraznou melodií. Tak *Bílým místům* nepomohl ani irský původ originálu, a stejně tak mne nechala chladným Smržova *Zas vracím se*. Jejich vystoupení mělo naštěstí vzestupnou tendenci a u svižné bluegrassovky *Smím ti lhát* už jsem cítil rytmus ve svých neposedných nohách a závěrečné *Příběhy z prázdnin* jsem huhlal od stolu společně s kapelou. Byla to hezká tečka za soutěžní částí večera.

Nyní si můžete představit houfy lidí, kteří dumají nad hlasovacími lístky, jak je vhazují do krabice pod pódiem, aby pořadatelská rada mohla na základě diváckého hlasování vyřknout jméno jediného postupujícího do finále. Čas sčítání diváckých bodů patřil kapele **Epy de Mye**. Ta svým repertoárem dokazuje, že k odlišení od ostatních kapel není potřeba okaté prolínání žánrů a za každou cenu originální zvuk. I jednoduché zpěvné písničky s dobře napsanými texty, zahrané s nasazením, získávají snadno své posluchače. U Epy de Mye je to jednoduchost jen zdánlivá. Prsty tančící po hmatníku kytar i kontrabasů a plné rezonující vokály prozrazují značný technický um.

Na závěr přidal své tři písně vítězný Tamaral, jehož postup do finále (alespoň mne) nepřekvapil. A jak již bylo napsáno v úvodu článku, své myšlenky jsem si šel ještě téhož večera utřídit na Vyšehrad mezi čtveřici Myslbekových sousoší z českých pověstí. A uvažuji, že si to po dalším semifinále zopakují.

Pravá Vorechova reportáž z I. semifinále Notování pod Vyšehradem

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Čtvrtek, 27 Březen 2008 04:00

Tomu, koho zajímá, kdo ve čtvrtek 3. dubna 08 ve druhém semifinále hraje, mohu doporučit, aby si otevřel příspěvek [Notování pod Vyšehradem - obsazení semifinálových večerů](#) z 28. února 2008. Najdete tam požadovanou informaci se všemi dostupnými internetovými odkazy. Bude to zase "nadupaný večer" - těším se, že nás bude v hledišti opět hodně!

Hrnek

Pravá Vorechova reportáž z I. semifinále Notování pod Vyšehradem

Napsal uživatel Lukáš Vořech Pokorný
Čtvrtek, 27 Březen 2008 04:00

Přátelství do měch...

Lowdown company